

Publicerad 2024-02-01 15:41 av Lena Söderkvist

You need to be a diamond to last forever.

Iskristallen

Från havsytan lyftes jag en gång
som en individ av många
bland droppar som flög med vindarnas sång
likt andar i luftens ånga

En uppvind mig skänkte vingar då
och förde mig raskt till bädden
av stackmoln i vitt, som sedan blev grå'
och vidgade sig på bredden

Så, plötsligt, jag lyftes upp på nytt
fick fart i det friska fria
Min smältkant mot nya vingar blev bytt
där måsarna hördes skria

Min hud och mitt inre genast frös
for fram som en kam på vågen
Så kom jag att virvla, obunden, lös,
bland andra med lek i hågen

I yran det skedde mången krock
På så vis vi växte samman
blev tunga, föll ned mot stugornasnock
till tacks för fred och gamman

En månskära lyste fint mot oss
för inte så länge sedan
Jag minns ack så tydligt stjärnornas bloss
Det töar nu allaredan.

19/12 2023

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Söderkvist med Poeter.se id #49238 innehar upphovsrätten